

Verslag halve marathon Hastings

17 maart 2002

Net als de 20km van Brussel is de halve marathon van Hastings al jaren een vast item op het jaarprogramma van de joggers. Door de deelname van een aantal joggers (waaronder o.a. onze traditionele organisator Ignace) aan de marathon van Rome welke een week later doorging dreigde de uitstap naar Hastings dit jaar in het water te vallen. Dit was echter gerekend zonder Hilde die vond dat tradities er zijn om in ere te worden gehouden, en er dan ook alles heeft aan gedaan om de trip toch te laten doorgaan (waarvoor mijn bijna eeuwige dank) zodat wij op zaterdagmorgen met drie wagens konden vertrekken voor een gezellig weekendje op Engelse bodem.

Het begon al uitstekend met Luc die eens wou afwijken van de gebruikelijke route en ons op een supersnelle weg via Ronse en Leuze naar Calais zou loodsen. Hij was echter een klein detailke - de onderbroken weg tussen Ronse en Leuze - vergeten zodat we meteen konden kennis maken met de prachtige boulevards van anderhalve meter breed in de omgeving van Saint-Sauveur. Dankzij het vroege vertrekuur (ontiegljik vroeg volgens Hilde) waren we toch nog mooi op tijd in Calais waar we meteen konden verbroederen met de mannen van Zevergem (Antoine en Adrien die ook al jarenlang present zijn op de halve marathon van Hastings).

En omdat we het nu toch gewoon waren om via andere wegen te gaan, besloten de chauffeurs van dienst om maar eens via secundaire ipv autosnelwegen te rijden. Het gaat wel ietsje trager, maar we hadden tijd zat en halverwege werd zelfs een ruime rustpauze ingelast om het stadje Rye te bezoeken en meteen een stevige lunch achter de kiezen te stoppen.

Eens aangekomen in Hastings werden meteen de tactische plannen voor de volgende dag besproken. Omdat het voor enkele (o.a. Filip en Marnix) een eerste deelname was werd een verkenning van het parcours met de wagen ingelast. Daarna was het de hoogste tijd voor het ernstige werk, namelijk de verkenning van de Engelse pubs en het proeven van de diverse Engelse bieren waarbij het ene al iets minder tegenviel dan het andere.

Na een korte nachtrust, eerst gestoord door de muziek van de onderliggende nachtclub en het lawaai van enkele vechtersbazen, daarna door het gekrijs van de alomtegenwoordige meeuwen, was het dan eindelijk zover. Eerst een stevig Engels ontbijt (voor twee man zelfs een dubbel en voor twee andere uiteraard dan geen ontbijt) en dan te voet naar de start.

Zoals afgesproken op zaterdag werden de diverse groepjes gevormd en konden we onder een stralende zon en een blauwe hemel beginnen aan onze 21km of 13.1 Miles. Ludo was meteen goed vertrokken en finishte bij de eerste honderd en als ik me niet vergis als eerste buitenlander na de Keniaanse profs. Na hem was er een serieuze strijd tussen het trio Marnix, Michel en Peter. Uiteindelijk bleek onze Italiaan de sterkste en moest Marnix op het laatst nog de duimen leggen voor de jongere Peter. Na hen volgde opnieuw een trio met Hilde, Filip en Marc. Filip, voor wie het een eerste deelname betrof, was duidelijk de sterkste en ging er dan ook van door na

de gekende lange beklimming van Queensway. Op die helling had Hilde het best lastig, maar zij zette toch door en na de lange afdaling was ze zodanig goed gerecupereerd dat ze Marc kon op sleeptouw nemen op het lange stuk langs de kust.

Mia zag het zaterdag niet zitten en kloeg steen en been, maar eindigde op een mooie tijd en met nog meer dan tweederde van de deelnemers achter zich: ons Mia! Na haar volgde Berrie, praktisch zonder training maar een klasbak zoals Hubert heeft dan ook niet veel nodig. Luc voelde zich al enkele weken minder goed en had zelfs een tijdje volledig stil gelegen met een weerbarstige achillespees. Hij koesterde dan ook geen ambities en liep op karakter de race uit. Spijtig voor hem was er dit keer geen mooie Française om hem zoals in Parijs door de laatste kilometers te loodsen.

Tot slot nog een woordje over onze vrienden uit Zottegem. Dit keer had Rene wel een beetje getraind om zich te meten met zijn twee zoons. En om het evenwicht in de familie te bewaren eindigde hij mooi tussen beiden in (of was het misschien om ze zo alle twee in de gaten te kunnen houden?)

En omdat ik anders vrees onder mijn voeten te krijgen van Monique nog een woordje over Kristof: wij hebben er goed zorg van gedragen en hij heeft goed gelopen. Ik ga hier natuurlijk niet alles vertellen, maar hij mag in ieder geval nog meegaan.

Marc Vanmaldegem